

ПОМОЖІМ ПОЛІТИЧНИМ В'ЯЗНЯМ!

ДО РОБІТНИКІВ І РОБІТНИЦЬ АМЕРИКИ І КАНАДИ.

Дорогі Товариші!

Страшна польська неволя. А ще страшніші польські тюрми. А вмирають, томлять ся, терплять ті фізичні і духовні муки, що витерпівати можна лише з щасливими зубами і дістають довечні каліцтва в сих тюрмах — наші найкрасні пролетарські борці, які за визволене галицького бідного люду з польської неволі віддавали, віддають і віддаватимуть більше ніж вони можуть. Життя свого вони не жаліють за те, щоб вже нарешті вигнати з многострадалної Галичини панів від людської крові польську буржуазію. За те, аби вже раз і назавжди настала в старому краю всім працюючим людом давно виждана воля і аби вони і ви з пазурів павучих "свобідної" Америки могли вернутись для вільної праці на вільні ниви, на вільні копальні і фабрики галицькі. Життя свого за се не жаліють вони... не генерали, не отамани, а прості собі наші робітники і селяни, прості воєнки-революціонери. Ті, що вже ось четвертий рік без зміни стоять в передній огнєвій лінії нещадної боротьби з панамі польськими і панамі своїми.

І скоріше сі наші товариші погинуть всі, а без волі для Галичини — не вернуть ся вже вони до нас.

Багато за чотири роки сих революціонерів перехватано до польських тюрем. Повернулось і повертаєть ся їх відтіла дуже мало. Одні з них роками цілими вичають, гниють в сих тюрмах. Багато їх з них винесено до вічного спокою, на кладовище... Не видержали, не витерпіли герої найбільші наші — мук тюремних, знущань панських, побиттів жандармських... Вся Галичина всіяна їхніми могилами.

Вертають ся з польських тюрем наші воєнки революціонери в більшості хорими, каліками, з печінками повдбланими...

І так хотять сі товариші знова ставати до праці для визволеня Галичини з польської неволі, але... сил у них нема, хорі вони, кровю кашляють, лічити їх треба, більше треба на зиму потребуєть сі товариші. А самі вони потрібні нам всім, нашому ділу визвольному. Мало їх у нас. Тяжко нам без них буде клясову революцію в Галичині підняти. Ратуймо їх!

І сих, що "на волі" кровю кашляють і тих, що по тюрмах томлять ся.

Матеріально допомогти всі вони потребуєть! Одних з них лічити треба, другим красну їду дати, а кого може вдасть ся за гроші і кризь ґрати вигнати.

Населеня галицьке, само немає нічого, але ділить ся воно з своїми увязненими по тюрмах провідниками — крихткою останною. А тепер ще і метитися починає — і за себе і за провідників своїх. "Червоними півнями" панські філярки пускає.

Не останеть ся і Ви байдужими на се! Самим собі допомогіть! Своєх провідників рятуйте! Мало їх у нас!

Сим словом ми до Вас не звертаємось, як до благодітелів. І не є ми і прохатирями. Ми — Ви, а Ви є ми, а всі ми разом з отіж самі, що повертались із польських тюрем з повдбланими печінками і оті, що гинуть до них в тих тюрмах.

Не видумали ми і "бондів" дурисвітських.

Ми голос підносимо тільки серед самих себе. Ратуймо! Самих себе, свій пролетарський фронт, своїх в'язнів-революціонерів на огнєвих передових лініях!

Добре ми знаємо і Ваші мозолісті центи, горбамі Вашими в каторжній праці видобути... Але ми певні того, що злидні наші нам дужче вже не дошкудять того, коли ми кожний з нас, одоленний заробіток відамо на вратоване тих своїх власних сил, що віддають за визволене Галичини більше ніж вони можуть...

САМИМ СОБИ ПОМОЖІМ! ВИЗВОЛЕННУ СВОЄМУ!

З вірою пролетарського серця віримо Тобі, заокеанський Пролетарю, Єдиноправний Володарю світа всього — віримо, що піднесені нами отсей наш голос не останеть ся серед Тебе голосом воюючого в пустині.

Вони віддають більше ніж можуть! Стіни польських тюрем забризкують ся їхньою кровю і обливають ся нею галицька земля!

Мало їх у нас! Ратуймо їх! ДОПОМОЖІМ ІМ! — Сьогодні ся, зараз, НЕГАЙНО!

Мучать ся, гинуть, умирають вони — прості воєнки-революціонери наші!

Не з добродійності і не з філантропства, а з свого лише пролетарського обовязку РАТУЙМО ІХ!

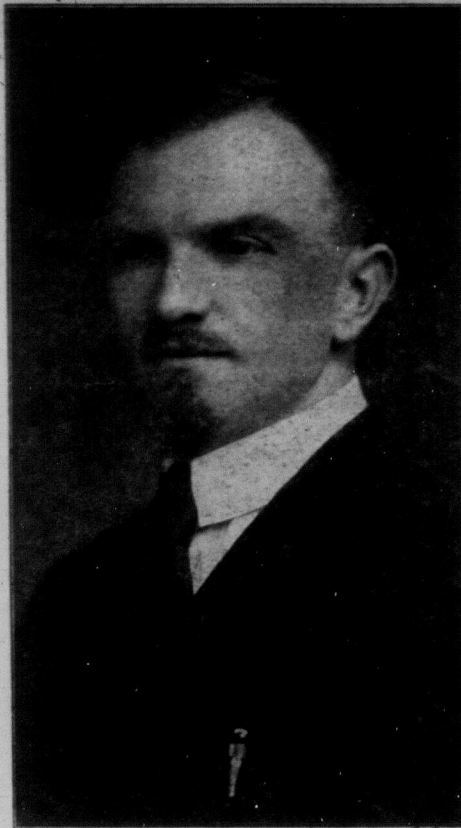
Вони дожидають! На нашу підмогу. Даймо їм її. Віддаймо їм хоч те, що можемо...

Вони за волю Старого Краю, за волю працюючих ЖИТЕ СВОЄ ВІДАЮТЬ! ДОПОМОЖІМ ІМ!

Комітет Допомоги Політичним В'язням Східної Галичини.

Оленко, В. Левий.

P.S. Всяку допомогу ірохасмо пересилати до тов. С. ВАЛЬЧУКА у Відні на адресу "Нашої Правди", або до "Українських Робітничих Вістей" в Вінніпегу.

МИХАЙЛО ЛЕВИЦЬКИЙ.

Уповноважений Представник У.С.Р.Р. в Чехословаччині і Голова Закордонного Бюро Центральної Комісії Допомоги голодом при В.У.І.В.К.

КОМУ СЛУЖИТЬ ЧЕРВОНА АРМІЯ.

Перехід до мирного стану життя Радянських республік дає можливість робітничо-селянському урядови зменшити лави червоних оборонців і встановити терміни служби в червоному війську, обмеживши сей термін для піхоти одним із половиною роком.

Молодь, яку зараз покликаєть ся до війська, знає вже який саме термін має вона відслужити своїй робітничо-селянській батьківщині, і що після цього терміну вона поверне до господарської праці. Терміни сі відносно короткі, особливо коли взяти на увагу, що теперішня Червона касарня є ще й школою грамоти для неписьмених і школою громадянського вихованя для всіх. Проте безсумніву серед невідомої маси ще трапляєть ся такі, що зустрінуть поклик до війська з певним незадоволенем.

Незадоволене може ґрунтувати ся на шкурницькому небажанні віддати будь який час для загалу й на нерозумінню, на що потрібне війську при мирному стані життя. Шкурників ніякими розумними доводами, хутко не переконаєш, для них потрібні спеціальні заходи і засоби і їх Радянська влада має і живе їх як що се буде потрібно. За те решті молодих громадян треба зясувати, чому і тепер ми все ще потребуємо тримати червону армію, потребуємо відарити молоді сили від творчої праці.

Дійсно наших ворогів, ворогів робітників і селян ми побили як на зовнішньому так і на внутрішньому фронтах. Наші доморослі помішники і фабриканти з ватагами своїх посліпак розкидані і розпорошені по цілому світі, безсилі значно пошкодити Радянським Республікам. Закордонні капіталісти, переконавши ся, що нас ім не перемогти, почали шукати з нами хоч будь якої згоди, щоб тільки мати для себе наш ринок, без якого вони не можуть жити в тих величезних купах товарів, яких не мають де збути, щоб мати зиски. Але-ж сьогодні мало, щоб ми могли заспокоїти ся, щоб ми могли тихо,

мирно і спокійно працювати і будувати наше пове жите.

Закордонні капіталісти, яку би показуи миролюбність супроти нас вони не виявляли, не зупинять свої ножі і пазури першій нагоді, готові, як хижаки, люті звіри, накинуги ся на нас, щоб задушити молоді робітничо-селянські республіки, які є привабою, надією і зразком для пролетаріату цілого світа, що бореть ся за своє визволене. Наша республіка за дуже вже небезпечна для капіталістичного світа, щоб він міг спокійно годитись із її існуванем.

Жовтнева революція позбавила європейських капіталістів досить значних капіталів, які вони вклали в підприємства в Росії. Повернути сі капітали є заповітну мрією європейських біржовиків.

Се все використовують недобитки нашої доморослої буржуазії та помішництва; вони все ще не відмовили ся від думки повернути собі свої колишні маєтки і фабрики і знову сісти на шкуру робітників і селян. Маючи свої власні інтереси, європейські хижаки підтримують сих недобитків і їх ганебних стремлінь поневолити знову працюючі маси Радянських Республік, організують і озброюють їх і час від часу пускають такі банди на нас, щоб хоч пошкодити нашому мирному будівництву, щоб хоч трохи нас знесити.

При такому стані річий про скасоване червоної армії підковито не може бути і мови. Ми ще маємо великого ворога, небезпека нашого існуваня, хоч і зменшилась, але її ще цілком не усунуто та й усунуено вона буде тільки з загибллю капіталістичного світа. Як би тепер було розпущено Червону армію, то вже через короткий час над робітниками запанував би фабрикант, а над селянами поміщик, жандармський нагай полосував би спини трудящих. Зрозумійте-ж се, янаки і ставайте до дав червоного війська, бо вас кличуть боронити ваші власні інтереси.

П. Л.—ний.

ФРАНЦУСЬКІ ПРОМИСЛОВЦІ ПРО РАД. ВЛАДУ.

МОСКВА. — Для 6. вересня приїхала до Москви група французьких громадян, що складала ся з 4-ох інженерів-промисловців, 4-ох купців і 2-ох банкірів.

Про те, як ся група вирішила поїхати до Москви, один із представників групи, інженер Ольшанський, що був колись то інженером влаштуваня в Росії, коксоацетиленової справи, сказав отаке:

"Я приїжджав до Росії в маю бжучого року на запрошене члена президії В.Р.Н.Г. тов. Упатієва, який, будучи в лютому в Парижі, запропонував мені участь у праці шо до відновленя в Росії заводу "Пезрун".

Після поверненя до Парижа я доповів про стан торговлі і промисловости в Р.С.Ф.С.Р. в "Лізі захисту французьких інтересів в Росії".

У ей доповіді я підкреслив то чудове вражене, яке справила на мене Радянська Росія, яка намітила, на мою думку, цілком правильний шлях до відновленя свого зруйнованого господарства. Моя доповідь викликала недовере, та тільки мало повірили моему оптимізму, в наслідок чого зорганізувала ся група, яка на свою відповідальність вирішила подорож до Росії.

Коли про се довідали ся в промислових колах, то французькі, швейцарські і бельгійські представники, взяли на себе невдачну роль, відмовити нас від подорожі до Росії, оповідаючи нам про різні жалкі справи, які ніби то нас чекають, у "варварській країні большевиків".

Ми вважаємо за потрібне, зазначити, що вся ся кампанія не має ніякої реальної підстави. Навпаки, коли ми в справі подорожі звернули ся до уповноважених представників Р.С.Ф.С.Р. тт. Арсеня і Устінової, ми зустріли з їх боку як найкращий прийом, з пильною увагою нас вислухано. Таке саме відношене ми зустріли в уповноваженого представника Семашка в Ризі і на самому кордоні в Себелі у тов. Упатієва, та в самій Москві, де ми оточені найбільшим комфортом. Ми, що приїхали до Радянської Росії, обурені тою брехнею, яку поширюють за кордоном про Росію.

Ми віримо і глибоко переконані, що між російським і французьким народами можливі встановити основані на взаємних інтересах стосунки і наші вражіння ми подамо до відомо франко-російському бюро, шо його якраз заснуєть ся на те, щоб правильно поінформувати як російських так і французьких громадян про все, шо ми бачили в торговлі і промисловости в Р.С.Ф.С.Р."

Другий представник з сії групи, відомий на півдні Росії організатор і власник заводів і копальні інженер Лелі сказав:

Наше завдане не має нічого спільного з метою і замірами політичних груп. Ми хочемо тільки розробити на місці план відновленя частини бувших французьких промислових підприємств і спробувати відновити взаємини між французькими практичними діячима та капіталістами з одного боку і державними кооперативами та приватними установами і організаціями Р.С.Ф.С.Р. з другого боку.

Нас цікавить російський ринок, а головним чином, російські селяни. Перед жовтневою революцією головним споживачем — внутрішнім і зовнішнім — був поміщик, шо засівав 65 до 70% цілої засіяної площі та як такий, він був нам потрібний і цікавий.

Тепер одначе господарем землі в Росії є селянин і робітник. Ми хочемо знати, які тепер потреби селянства та в якій мірі він є споживачем та які зайвини при його самостійній праці.

В залежности від зібраних даних ми судитимемо, оскільки бажаний російський селянин як споживач. Шо до робітника, то ми рахуємо на нього як на нашого співробітника, найкращі наслідки.

АРНОЛЬД ЛОЗОВСЬКИЙ.

секретар Червоного Інтернаціоналу "Професійних Союзів."

НОВА ФАЗА -- СТАРИЙ ЗМІСТ.

З приводу зміни становища французької буржуазії до радянських республік харківські "Вісти" з 21. вересня с. р. пишуть під повисшим наголовком слідує:

Найзавзятішим, найнепримиреннішим ворогом радянських республік був французький капітал. Се розумієть ся не значить, шо взагалі якась група капіталу прихильно ставилась до влади робітників і селян та цілком ширю годить ся на існуване радреспублік. Теорія клясової боротьби і практика років революції цілком виразно довели абсурдність такого припущеня. Але з усіх груп капіталістів — саме французька була весь час найактивнішою організаторкою отвертої і безкомпромисової боротьби проти радреспублік.

Розумієть ся у французько-го капіталу були свої підстави такої політики. Французькі та бельгійські капіталісти були при царському уряді властниками величезних природних багатств і підприємств у російській імперії. Французька буржуазія вкладала величезні кошти в позички царському урядові. І тому — ніхто, як французький капітал, так не бажав повороту до влади "старих, законних власників Росії" нею схоплених за горлячку революцією та вимстених а масі за межі радреспублік. Бо поворот "старих власників" означав би реставрацію впливів французького капіталу на сході та "перетворене імперіалістичної Франції в гегемона Європи. Тоді як політика угод із радвладдою основана на сподіванках переродженя останньої — політика, якої дотримують ся, більш "помірковані" групи капіталістів — означає бажане наново захопити під свій вплив ті чи інші багатства радреспублік."

Не будемо зупиняти ся над тим, скільки мають шансів оті сподіванки наших капіталістичних "друзів" на перетворене радреспублік мирним шляхом в буржуазну державу. При переході до зносін із капіталом, нами брала ся на увагу майбутня напружена і малопомітна боротьба за збережене клясового ества радянської державности проти незлічених спроб її переродити в державність теж клясову, але з іншою клясою на чолі.

І радянська влада свідомо пішла на сю форму боротьби, шо дає змогу скупчувати і формувати сили революції та організувати господарство радянської землі. Боротьба ся не легка, але маємо підстави гадати, шо сподіванки буржуазії не справдять ся. Проте — не нам розчаровувати тих, шо

думать побороти нас мирним співробітництвом. Хай, як кажуть, "богатіють думкою".

Зараз можемо відмітити можливість нової фази у франко-радянських відносинах. Раніше ми неодноразово вказували на існуване в колах французької буржуазії течій, які зрозуміли всю загибельність для самої Франції політики військових авантур і непримиримости шо до радреспублік. Не малу роль в розвиткові та зміненю сих течій відіграли "конкретні деліції" радянської армії, діяломатії та господарських органів. Розгром усіх попередніх авантур Червоною Армією, низка торговельних договорів, по яким до розробки багатств радреспублік, — тих багатств, шо їх французький буржуї лічив у своїй кишені — притягнуло капітали інших країн, нарешті героїчна боротьба радвлади з господарською руїною — все се почыало того, що вмів зрозуміти, простій істині: безнадійности реставрації в радреспубліках "старих законних власників". Наслідком зросту впливу більш поміркованої групи французьких капіталістів, являється ся приїзд до радреспублік французьких депутатів на чолі з п. Еріо для досягненя "політичного, морального і економічного зближеня" між Францією і Радреспубліками. Як каже п. Еріо, його подорож може явити ся початком нової фази у франко-радянських відносинах, бо мовляв, уряд Пуанкаре зараз має за собою місье прихильників у Франції, аніж прихильників угод з Радвладдою.

Мусимо підкреслити: всю можливість вагу отой "нової фази". "Нова фаза" франко-радянських відносин може означати зміну внутрішньої політики в самій Франції та переруговане капіталістичних сил в Європі з цілою низкою крутих поворотів.

Для нас же ся "нова фаза" наповнена старим змістом боротьби і — означає лише новий стан в боротьбі за визнане, нову перемогу, але і нові труднощі, нове збільшене уваги на "внутрішньому фронті". З "новою фазою", як і при всякому крутому повороті, при всякому переругованню капіталістичних сил можливі острі міжнародні катаклізми, наслідків яких не будемо пророкувати. Тому потрібна зараз не тільки особлива увага всього радянського суспільства до питань господарського і культурного будівництва — але і непохитна воля до зміненя нашої Червоної Армії.

"Комуніст" про подорож Пласудского.

Харківський "Комуніст" пише про подорож Пласудского до Румунії: "Подорож Пласудского до Бухарешту є пригладкою, шоби радянська влада мала ся на осторожності і була пригатована до відбитя наступу. Червона армія стоїть на поготілю для оборони своїх границь. Вона має повну забезпечку всіх сил робітничо-селянської держави".

ДЕЛЕГАЦІЯ РАДЯНСЬКИХ РЕПУБЛІК В ГЕНУІ. (Від лівої руки до правої: Літвінов, Вороський, Плоффе, Вовоський, Новіцький і Сізіякін.)

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ КНИЖКУ!!

Вже вийшла з друку і продаєть ся надзвичайно цікава книжка з під пера т. Е. Гуцайла п. н.:

ФІКЦІЯ НАЦІЙ І НАЦІОНАЛЬНОЇ НЕЗАВИСИМОСТІ.

Книжка має 125 сторінок друку, вигідного формату і коштує лише 35 центів.

Замовленя слати до:

UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard & McGregor Sts.
WINNIPEG, MAN.